

Arrest

nr. 162 925 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2009 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 29 439 van 30 juni 2009 het beroep verwerpt.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op 9 februari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 februari 2013 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.02.2013 werd ingediend door :

*T. A., A. H. (R.R.: ...)
nationaliteit: Egypte
geboren te Cairo op (...)1983
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 06.02.2009 en op 22.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen fraude zou gepleegd hebben of geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid en openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij koptische christen zou zijn en dat hij daardoor het voorwerp zou uitmaken van discriminatoire maatregelen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die dergelijke bewering kan ondersteunen. De loutere bewering dat betrokkene het voorwerp zou uitmaken van discriminatoire maatregelen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de verwijzing naar de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lijkt ons enigszins misplaatst daar

betrokkene nooit asiel heeft aangevraagd en aldus nooit zijn relaas heeft laten onderzoeken door het Commissariaat-Generaal.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar Egypte omdat hij er al geruime tijd niet meer verblijft en dat omdat zijn band met België bijzonder groot zou zijn geworden. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie (supra). Het lijkt ons tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene haalt ook nog aan dat hij niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken. Ook hier legt betrokkene niet de nodige bewijzen van voor. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Zo kan de bewering dat betrokkene als alleenstaande tot een kwetsbare groep zou behoren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier een appartement huurt, dat hij goede contacten onderhoud met zijn buren, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij hiervan verschillende deelcertificaten kan voorleggen, dat hij ondertussen vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij verschillende arbeidsovereenkomsten kan voorleggen bij (...) BVBA, bij CAFE (...) en dat hij een belofte tot aanwerven bekomen heeft bij CV (...), dat hij abonnementen heeft bij diverse nutsvoorzieningen, dat hij een bankrekening heeft, dat hij stipt zijn rekeningen zou betalen, dat hij alhier naar de dokter en tandarts gaat en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt.

De raadsman van verzoeker repliceert ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), evenals een schending van het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker voert verder in een derde middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort: EVRM), die verzoeker ook in zijn eerste middel aanhaalt.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658,13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoeker vooreerst koptische christen is, tengevolge waarvan verzoeker in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van oordeel is dat nergens uit blijkt dat koptische christenen in Egypte zouden worden gediscrimineerd;

Dat nochtans uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van koptische christenen;

Dat nergens uit blijkt dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin koptische christenen zich thans in Egypte bevinden;

Dat de media hierover meer dan uitvoerig heeft bericht, inzoverre dat het de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid toch niet kan ontgaan zijn dat er in deze een belangrijke problematiek speelt!?

Dat ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is;

Dat ook de huidige onlusten in Egypte, waartoe ook ten aanzien van toeristen alle reizen naar Egypte worden afgeraden, terugkeer in de weg staat;

Dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (stuk

3)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook moeilijk kan beweren dat verzoeker op geen enkele manier zou aantonen dat koptische christenen in Egypte gevaar lopen en gediscrimineerd worden, wel integendeel...

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing dan ook niet zomaar voorbij mag gaan aan de nochtans alarmerende veiligheids situatie in Egypte;

Dat het niet terug kunnen keren naar het land van herkomst, nu terugkeer een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, eveneens door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient te worden beoordeeld;

Dat verzoeker verder voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt in Egypte te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat het feit dat verzoeker een koptische christen betreft dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhoudt, waarom verzoeker niet naar diens herkomstland Egypte kan terugkeren, om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst voor verzoeker instabiel is, doch verzoeker thans sinds 2003 (!) in België verblijft en verzoeker alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoeker meer in Egypte verblijven, en het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 10 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen! !

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het

verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;

(...)

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, een relatie heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;

(...)

Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Egypte voor koptische christenen alarmerend is en verzoeker slachtoffer zal worden van gewelddaden;;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt – in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt – uitvoerig ingegaan op de verschillende door verzoeker aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn.

De voorziene motivering is derhalve pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker zonder meer toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct is en er sprake is van een onjuiste beoordeling van zijn situatie, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen daar hij koptische christen is waarbij uit algemeen gekende informatie en rapporten zou blijken dat ten aanzien van koptische christenen sprake is van geweld en vervolging.

Aan de hand van de elementen die aanwezig zijn in het administratief dossier, nu niet werd bewezen dat verzoeker wel degelijk een koptische christen is en hij daadwerkelijk voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen, kan verweerder niet anders dan concluderen dat de beweringen niet afdoende werden aangetoond, zodat niet op kennelijk onredelijke wijze beslist werd dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid genomen en gemotiveerd werd en er werd nagelaten een passende belangenafweging te maken aangezien het langdurig verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden onderzocht moet worden, ook vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden, stelt de Raad allereerst vast dat zijn rechtspraak geen precedentwaarde heeft.

Waar verzoeker stelt dat zijn integratie in rekening dient genomen te worden, wijst de Raad er op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Bovendien zijn het lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel

9bis van de vreemdelingenwet zijn (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). *In casu* oordeelt de gemachtigde dat het lang verblijf en de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid zijn. Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 3 van het EVRM aangezien de bestreden beslissing inhoudt dat hij in Egypte een aanvraag zou kunnen indienen waar hij als koptische christen meent blootgesteld te zullen worden aan discriminatoire maatregelen. Hierdoor meent verzoeker wel degelijk een buitengewone omstandigheid te kunnen aanvoeren aangezien hij niet kan terugkeren naar een land waar er een risico bestaat voor zijn leven en waarbij de terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker verklaart koptische christen te zijn zonder echter hiervan enig bewijs voor te leggen die dergelijke bewering kan ondersteunen. Hij heeft evenmin bewijzen voorgelegd van grote persoonlijke problemen die hij in zijn herkomstland vanwege zijn geloof heeft ondervonden. Verzoeker beweert ook het voorwerp uit te maken van discriminatoire maatregelen en dat hij uit vrees voor vervolgingen zijn land verliet. Opnieuw komt het aan verzoeker toe om hiervan minstens een begin van bewijs bij te brengen. Het is ook niet betwist dat verzoeker, ondanks het gegeven dat hij reeds sinds 2003 aanwezig is op het Belgische grondgebied op geen enkel ogenblik een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, zoals zou mogen verwacht worden van een vreemdeling die stelt omwille van ernstige problemen omwille van zijn geloof zijn herkomstland te hebben verlaten. De Raad wenst hierbij ook te benadrukken dat bij een ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM in beginsel de verzoeker niet louter kan verwijzen naar algemene rapporten doch dat eveneens rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker en dat de specifieke beweringen van een verzoeker moeten worden gestaafd door andere bewijselementen. Zijn verklaringen vormen dan ook geen objectief bewijs en de verwijzingen naar rapporten en informatie uit de media tonen geenszins aan dat de situatie in Egypte concreet op hem van toepassing is. De eigen omstandigheden zijn onvoldoende concreet en niet aangetoond. Bovendien kan verzoeker niet bewijzen dat hij wel degelijk koptische christen is.

Er kan bijgevolg niet worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat door verzoeker wordt ingeroepen legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wordt er uitvoerig ingegaan op de verschillende door verzoeker aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. De Raad herinnert eraan dat gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, de gemachtigde niet 'verder' dient te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dan ook dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Desgevallend kan het bestuur geen onzorgvuldigheid verweten worden.

Waar verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

De verzoeker betoogt dat hij geen enkele band meer heeft met Egypte terwijl de band met België enorm is, waardoor de bestreden beslissing niet in evenredigheid zou staan met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verzoeker verbleef immers ruim 20 jaar in zijn land van herkomst. Verzoeker legt ook geen enkel bewijs voor van de bewering dat hij niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken in zijn land van herkomst. Ten slotte wijst verweerder erop dat hij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige financiële steun te verkrijgen en eventueel andere steun via het Reïntegratiefonds. Deze motieven worden niet betwist, laat staan weerlegd door verzoeker.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad tevens niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat een schending van het evenredigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN